

4. tanulmány

Emberi kapcsolatok

Április 15., szombat délután

Krisztus követőinek nem lesznek kirívó, önző tulajdonságaik, hanem Uruk szelídségét fogják bemutatni szavaikban, lelkületükben és cselekedeteikben. (...) Nem Istentől van a zsarnok, uralkodó lelkület, és nem kellene sem hívőkkel, sem hitetlenekkel szemben alkalmazni, függetlenül attól, hogy milyen alacsony sorban élnek. Azt várják el a keresztyénytől, hogy Jézust mutassák be az emberekkel való kapcsolataikban, hiszen Ő drága életét adta értük. (...)

Aki folyton Krisztusra tekint, erről fog tanúskodni a lelkülete, a szavai és a tettei is. Senkit sem fog kényszeríteni, nem taszít megpróbált lelkeket még erősebb kísértésbe, és nem fogja az embereket közömbösen Sátán harcmezején magukra hagyni. Hanem kinyújtja a kezét segítségre, és a lelkeket a menny felé emeli. Isten munkatársaként éberén vigyáz arra, hogy a megkísértettek lába szilárdan álljon az évezredek Szikláján. – *In Heavenly Places*, 293. old.

Néhány testvérünk sok mindent mondott és írt, amit a kormánnyal és törvénnyel szembeni állásfoglalásnak tartanak. Hibát követünk el, ha alkalmat adunk ilyen félreértésekre. Nem bölcs dolog szüntelen csak hibát keresni abban, amit a kormány vezetői tesznek. Nem a mi feladatunk akár egyéneket, akár intézményeket támadni. Viselkedjünk körültekintően, nehogy azt gondolják az emberek, hogy ellenezzük a polgári hatóságokat. Igaz, hogy hadviselésünk támadó, fegyvereinket azonban megtalálhatják az *Így szól az Úr* kijelentésben. A mi feladatunk előkészíteni a népet, és helytállni Isten nagy napján. Ne hagyjuk magunkat olyan mellékvágányra terelni, mely vitákat és ellenkezést kelt a nem a mi hitünket vallókban. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 504. old.

Arra kellene törekednünk, hogy könnyítsünk a körülöttünk élők terhein Jézus irántuk kifejezett szeretetének a kinyilatkoztatásával. Ha mennyei dolgokról szólnának a beszélgetéseink, a rosszindulatú beszéd hamar elveszítene vonzalmát. Többé nem lépnénk veszélyes területre, és nem esnénk kísértésbe a gonosz hatalmától indítva.

Ne mások hibáit keressük, hanem önmagunkat kritizáljuk. Mindenki tegye fel magának a kérdést: igaz a szívem Isten előtt? Dicsőséget szerzek mennyei Atyámnak? Ha gonoszt forraltál a lelkedben, üzd ki azt onnan. Minden szennyet törölj ki a szívedből. Tépd ki a keserűség összes gyökerét, hogy másokat se érinthessen gonosz befolyása. Ne engedd, hogy szíved talajában akár egy mérgező növény is maradjon. Szakítsd ki onnan még ebben a pillanatban, és neveld a szeretet virágát. Jézusnak hódoljon szíved temploma. (...) „Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk.” (1Jn 4:12) – *Our High Calling*, 181. old.

Április 16., vasárnap – Az egyház és az állam

Ezt az Igét a legnagyobb tekintélynek kell elismernünk. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot: jogos határon belül az iránta való engedelmesség szent kötelességünk. Ha követelményei azonban összeütkeznek vagy ellenkeznek a menny parancsaival, akkor „inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem embernek”. Az Atya szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk: az „Így szól az Úr” nem állhat mögötte annak, hogy: „Így szól a gyülekezet” vagy: „Így szól a földi hatalom”. Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái felett kell ragyognia.

Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy kerüljünk ellentétbe a többséggel. Mérlegeljük gondosan, mit beszélünk vagy írunk le, hogy mindent elkerüljünk, ami azt a látszatot keltené, hogy szembeszállunk a törvénnyel és a fennálló renddel. Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, ami fölöslegesen elzárhatja előlünk az utat. Jézus nevében járjunk és képviseljük a ránk bízott igazságot. Ha az emberek megtiltanák a munkánkat, mondjuk azt, amit az apostolok mondtak: „Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogy nem Istenre, ítéljétek

meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” – *Apostolok története*, 68. old.

Láttam, hogy mindig is kötelességünk engedelmeskedni országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek a magasabb törvénnyel, amit Isten mondott el a Sínairól, majd vésett ujjával a kőbe. „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívéükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Akinek szívébe van írva a Mindenható törvénye, inkább az Úrnak, mint embereknek engedelmeskedik, s inkább engedetlen minden ember iránt, mintsem eltérjen a menny legkisebb parancsolatától. Isten népe, akiket az igazság ihlete tanít, és a tiszta lelkiismeret vezet, hogy éljék Uruk minden szavát, az Ő törvényét fogadják el egyetlen tekintélyként, amit elismerhetnek, és aminek engedelmeskedhetnek. Isten törvényének bölcsessége és tekintélye a legnagyobb. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 360–361. old.

Itt rövid az időnk. Csak egy életünk van ezen a világon; és amíg itt lent járunk, használjuk ki az életet a lehető legjobban! Az a munka, amire Isten elhívott bennünket, nem igényel gazdagságot, sem társadalmi rangot vagy nagy tehetséget. Kedves, önfeláldozó lelkületre és céltudatos kitartásra van szükség. Egy mécses, bármilyen kicsi is, ha állandóan égve tartjuk, eszköz lehet sok más lámpa meggyújtásához. Befolyásunk köre, ha szűknek látszik is, tehetségünk, ha kicsi is, alkalmaink, ha ritkák is, tudásunk, ha korlátozott is, csodálatos dolgokat művelhetnek a saját otthonunk kínálta lehetőségek hűséges felhasználásával. Ha szívünket és otthonunkat kitarjuk a mennyei életelvek befogadása előtt, éltető hatalom közvetítőivé leszünk. Gyógyító erő árad otthonunkból, élővé, széppé és termővé alakítva az aszályal sújtott terméketlen pusztaságot. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 355. old.

Április 17., hétfő – Urak és rabszolgák

Az apostolnak Filemonhoz intézett levele rávilágít az evangélium befolyására a gazdák és szolgáik közötti viszonyban. A rabszolgatartás elismert intézmény volt az egész Római Birodalomban; a legtöbb gyülekezet-

ben voltak urak és rabszolgák, akikért Pál munkálkodott. Olyan városokban, ahol több volt a rabszolga, mint a szabad lakos, különösen szigorú törvényeket hoztak, hogy a rabszolgákat féken tartsák. A jómódú rómainak gyakran száz és száz rabszolgája volt, minden rétegből, népből és foglalkozási ágból. E gyámoltalan lények felett gazdag uruk teljhatalommal bírt, tetszése szerint szabhatott ki rájuk bármilyen büntetést. Ha közülük valaki bosszúból vagy önvédelemből kezét tulajdonosa ellen emelte, akkor a vétkest és egész családját minden további nélkül a legembertelebb módon kiirhatták. Már csekély mulasztást, balesetet vagy pusztán figyelmetlenséget is gyakran a legkegyetlenebb módon büntettek meg.

Voltak urak, akik emberségesebben és elnézőbben viselkedtek szolgáljaik iránt; azonban a gazdagok és a nemesség nagy többsége féktelenül a kék, a szenvedély és az étvágy kielégítésének élt, és rabszolgáikat csak szeszélyeik és zsarnokságuk nyomorult áldozataivá süllyesztette. Az egész rendszer kietlen, sivár és lealjasító volt.

Nem Pál apostol feladata volt, hogy a fennálló társadalmi rendet önkényesen vagy hirtelen megdöntse. Ilyen kísérlettel csak az evangélium sikerét akadályozta volna. Ellenben olyan alapelveket tanított, melyek gyökerében támadták a rabszolgaság intézményét. Ezen elvek megvalósítása az egész rendszert alapjaiban rendíti meg. „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3:17) – jelentette ki az apostol. A rabszolga, ha megtért, tagjává lett Krisztus testének; úgy kellett szeretni és kezelni, mint testvért, mint gazdájának örökösét Istent áldásaiban és az evangélium kiváltságaiban. Másrészt pedig a szolgálóknak teljesíteniük kellett kötelességüket, „nem szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói”, „cselekedvén az Istennek akaratát lélekből” (Ef 6:6).

A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és szolgálót, a királyt és alattvalóját, az evangélium szolgálóját és a lezüllött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyit ugyanaz a vér mosta fehérre, ugyanaz a lélek elevenítette meg; eggyé lettek Krisztus Jézusban. – *Apostolok története*, 459–460. old.

A keresztény leginkább önmaga féken tartásával bizonyítja nemes voltát. Követnünk kellene Jézus példáját, mert amikor gúnyolták, nem

válaszolt gyalázzal, hanem az „igaz Bírónak” vetette alá magát. Megváltónk csendesen, zokszó nélkül fogadta a gyalázkodást és a támadást. A gyilkos tömeg, amely valósággal lelkesedett megaláztatását és elítélését látva, egyetlen türelmetlen tekintet vagy szót sem tudott kicsikarni tőle. Ő a mennyei Felség, és tiszta lelkében nem volt helye bosszúállásnak, ellenben ott élt a szánalom és a szeretet. – *That I May Know Him*, 139. old.

Április 18., kedd – Férjek és feleségek

Helyes, ha szeretjük és kívánjuk a szépet, azonban Isten azt akarja, hogy először a legmagasabb rendű, elmúlhatatlan szépséget szeressük és kívánjuk. Az emberi ügyesség legválasztékosabb termékei sem tudják azt a szépséget előállítani, ami összehasonlítható lenne a jellem szépségével. Ez az, ami igazi érték az Ūr előtt.

Tanítsuk meg az ifjúságot és a kisgyermeket is arra, hogy azt a királyi palástot válasszák maguknak, amelyet a mennyei szövőszéken szöttek, amely „tiszta és ragyogó fehér gyolcs” (Jel 19:8). Ezt fogják a föld szentjei viselni. Ezt a palástot, amely Krisztus feddhetetlen jellemét ábrázolja, ingyen ajánlják fel mindenkinek. Mindazok, akik ezt az öltözetet elfogadják, már itt e földön viselhetik is.

A gyermekek, amikor megnyitják értelmüket a tiszta, szeretetteljes gondolatok számára, és szeretetből fakadó, segítőkész cselekedeteket hajtanak végre, felöltöznek az Ő jellemének szép ruháiba. Ez a ruházat széppé és kedvessé teszi őket itt e földön, az eljövendő életben pedig jogcímük lesz a Király palotájába való belépésre. – *Előtted az élet*, 249. old.

Azok a házaspárok, akik egyesítették életcéljaikat, különböző jellemtulajdonságokkal és egyéni felelősséggel rendelkeznek. Mindegyiknek megvan a maga munkája, de a nőket nem az elvégzett munkájuk mennyisége szerint kell értékelnünk, mint a teherhordó állatokat. A feleség a családi kör dísze, mint a bölcs férj felesége és társa. Minden lépésnél tegye fel a kérdést: „Ez az igazi nőiesség mértékegysége?” „Hogyan tegyem befolyásomat otthonomban Krisztusszerűvé?” A férj adja tudára feleségének, hogy értékeli munkáját.

A feleség tisztelje férjét. A férj szeresse és ápolja feleségét, és amikor házassági fogadalmuk egyesíti őket, Krisztusban való hitük kapcsolja őket egyébe. Istennek tetsző, ha látja, hogy a házasságra lépők együtt tanulnak Jézusról, és egyre jobban átítatódnak a Lelkével.

Ezután olyan köteleességeknek kell eleget tennetek, melyeket házasságotok előtt nem ismertetek. „Öltözzétek fel azért... a jószágot, alázatosságot, szelídséget, hosszú tűrést.” (Kol 3:12) „Járjatok a szeretetben, amint Jézus is szeretett minket.” Tanulmányozzátok gondosan a következő tanítást: „Ti asszonyok, a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak... De miképpen az egyház engedelmes Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is *engedelmesek legyenek* férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért.” – *Boldog otthon*, 114. old.

Április 19., szerda – Társadalmi kapcsolatok

Jézus a pénzen levő feliratra mutatott, és így szólt: „Adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.” (Lk 20:24–25)

A kéme az azt várták, hogy a Megváltó közvetlenül – vagy így, vagy úgy – válaszol a kérdésekre. Ha azt mondja: törvénytelen dolog adót fizetni a császárnak, feljelentették volna a római hatóságoknál, és letartóztatják lázadásszítáért. Ha kijelenti, hogy az adófizetés törvényes, elhatározták, hogy bevádolják a népnél, mert ellentmond Isten törvényének. Most zavarba jöttek, mert legyőzöttnek érezték magukat. Terüük szétzilálódott. Olyan sommás választ kaptak a kérdésekre, amire nem volt mit mondaniuk.

Krisztus felelete nem kibúvó volt, hanem a kérdés elfogulatlan megválaszolása. Kezében tartotta a római érmét, amelyre a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszeretően alá kell vetniük magukat, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségnek lenniük.

A Megváltó szavai – „adjátok meg [...] ami az Istené, az Istennek” (Lk 20:25) – súlyos dorgálást jelentettek az ármánykodó zsidóknak. Ha hűségesen teljesítették volna az Úr iránti kötelességüket, nem váltak volna megtört, idegen hatalomnak alávetett nemzetté. Nem lengett volna római zászló Jeruzsálem felett, nem állt volna római őrszem a kapukban, nem uralkodott volna római helytartó a falak közt. A zsidó nemzet ekkor már Istentől való eltávolodásának büntetését viselte. – *Jézus élete*, 602. old.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, ami Krisztus lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük az Urat, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Jézus meghalt. Nem juthatunk közösségre Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind a mennyei, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Jézussal, és a szeretet láncának arany láncszemei kapcsolnak össze felebarátainkkal, akkor jézusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk; nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák; így nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy a Megváltó járt és jót tett.

Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felelője és áldást hintsen rá, ott Isten Lelke munkálkodik. – *Krisztus példázatai*, 384. old.

Április 20., csütörtök – A kereszténység és a társadalmi rend

Jézus röviddel megfeszítése előtt a békesség ígérését adta tanítványainak: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen!” (Jn 14:27) Ez a béke nem a világhoz való alkalmazkodás eredménye. Krisztus sohasem szerzett békét a gonosszal való kiegyezéssel. A tanítványaira hagyott béke inkább belső, mint külső béke; ez marad meg követőinek az eljövendő harcokban és küzdelmekben is.

Önmagáról mondta az Üdvözítő: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békes-

séget bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) Ámbár a békesség Fejedelme mégis szakadás okozója lett. Ő, aki azért jött, hogy üdvösséget és reménységet hirdessen, és örömet ébresszen az emberek szívében, olyan küzdelmet nyitott meg, ami mély sebeket ejt, és erős szenvedélyeket kelt fel. Következő szavaival óvta követőit: „E világon nyomorúságok lesz.” – *Apostolok története*, 84. old.

Azok, akik igyekeznek Isten parancsolatainak engedelmeskedni, gúnynak és támadásnak teszik ki magukat. Csak az Úr segítségével állhatnak meg. Hogy el tudják viselni a rájuk váró próbát, meg kell érteniük a menny akaratát, Igéjének kinyilatkoztatásait. Csupán azok tudják megdicsőíteni Istent, akiknek helyes fogalmuk van jelleméről, kormányzatáról, szándékairól, és azokkal összhangban cselekszenek. Egyedül azok fognak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki fel fogja tenni magának ezt a súlyos kérdést: Istennek engedelmeskedjem-e vagy embereknek? A döntő óra már a küszöbön van. Szilárdan áll-e lábunk a sziklán, az Atya változhatatlan Igéjén? Ki tudunk-e híven tartani Isten parancsolatait és a Jézus hite mellett? – *A nagy küzdelem*, 594. old.

Sokan elnézik testvéreik vagy felebarátaik mostoha körülményeit anélkül, hogy segítenének rajtuk. Azt gondolják, hogy kereszténységük megvallásával – ridegen és önzően is – Krisztust képviselik. Jézusnak ezek a névleges szolgálói valójában nem az Úr munkatársai. Isten szeretetéről, amelyet sugározniuk kellene, alig-alig kapnak némi fogalmat embertársaik. Miattuk nem indul sok szív hálára a menny iránt, és sok ajakról miattuk nem hangzik magasztaló ének. Megfosztják Istent a neki járó tisztelettől és azoktól a lelkektől, akikért Krisztus meghalt, akiket szeretne bevinni országába, és maga mellett látni az örökkévalóságban. (...)

Önző étellel nem lehet a menny ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik a Fiú együtt érző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Jézus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak.

Ha minden erőnket megfeszítjük egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szükölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, Isten nem hagyja jóvá azt a szolgálatunkat. (...)

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti az Urat igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének a szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is kiárad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor belső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye betölti a szívét, ez arcáról is sugárzik. – *Krisztus példázatai*, 383–384. old.

Április 21., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem: 36. és 39. fejezet.